

“मीठे बच्चे- यो पतित दुनियाँ एक पुरानो गाउँ हो, यो तिमी रहन लायक छैन, तिमी अब नयाँ पावन दुनियाँमा जानु छ।”

प्रश्न:- बाबाले आफ्ना बच्चाहरूलाई उन्नतिको कुन चाहिँ एउटा युक्ति बताउनु हुन्छ?

उत्तर:- प्यारा बच्चाहरू! तिमी आज्ञाकारी बनेर बापदादाको मतमा चलिराख। बापदादा दुवै सँगै हुनुहुन्छ, त्यसैले यदि यिनको निर्देशनमा चल्दा कुनै नोक्सान भयो भने पनि जिम्मेवार बाबा हुनुहुन्छ, सबै ठीक गरिदिनुहुन्छ। तिमीले आफ्नो मत नचलाऊ, शिवबाबाको मत सम्झेर चलिरह्यौ भने धेरै उन्नति हुन्छ।

ओम् शान्ति। पहिलो मुख्य कुरा रूहानी बच्चाहरूलाई रूहानी बाबाले सम्झाउनु हुन्छ- आफूलाई आत्मा निश्चय गरेर बस, बाबालाई याद गर्यौ भने तिम्रो सबै दुःख दूर हुन्छ। तिनीहरूले आशीर्वाद दिन्छन् नि। यहाँ बाबाले पनि भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! तिम्रो सबै दुःख दूर हुन्छ। केवल आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर। यो त अति सहज छ। यो हो प्राचीन सहज राजयोग। प्राचीनको पनि समय त हुनुपर्छ नि। धेरै पहिला पनि कति? बाबा सम्झाउनु हुन्छ- पूरा ५ हजार वर्ष पहिला यो राजयोग सिकाएको थिएँ। यो राजयोग बाबा सिवाय कसैले सम्झाउन सक्दैन र बच्चाहरू बाहेक कसैले बुझ्न सक्दैन। गायन पनि छ- आत्मा बच्चाहरू र परमात्मा बाबा अलग रहे बहकाल... बाबा पनि भन्नुहुन्छ- तिमी सिँढी झर्दै पतित बन्यौ। अहिले स्मृति आयो। सबै पुकार्छन्- हे पतित-पावन... कलियुगमा पतित नै हुन्छन्। सत्ययुगमा हुन्छन् पावन। त्यो हो नै पावन दुनियाँ। यो पुरानो पतित दुनियाँ रहन लायक छैन। तर मायाको पनि प्रभाव कुनै कम छैन। यहाँ त हेर, १००-१२५ तलाका ठूला-ठूला भवन बनाइरहन्छन् यसलाई मायाको पम्प भनिन्छ। मायाको पम्प यस्तो छ, कसैलाई स्वर्ग जाऔं भनेमा भनिदिन्छन्- हाम्रो लागि स्वर्ग त यहाँ नै छ, यसलाई मायाको शो भनिन्छ। तर तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- यो त पुरानो गाउँ हो, यसलाई भनिन्छ नर्क, पुरानो दुनियाँ। त्यो पनि रौरव नर्क। सत्ययुगलाई भनिन्छ नै स्वर्ग। यस्तो यो स्वर्ग भन्ने शब्द त हुन्छ नि। यसलाई पतित दुनियाँ त सबैले भन्छन्। पावन दुनियाँमा यो स्वर्ग थियो। स्वर्गलाई भनिन्छ नै पावन दुनियाँ, नर्कलाई पतित दुनियाँ भनिन्छ। यति सहज कुरा पनि किन कसैको बुद्धिमा आउँदैन! मनुष्य कति दुःखी छन्। कति लडाइँ-झगडा आदि भइरहन्छ। दिन-प्रतिदिन बम आदि पनि यस्ता बनाइरहन्छन्, जुन खस्ने बित्तिकै मनुष्य खतम हुन्छन्। तर तुच्छ बुद्धि मनुष्यले बुझ्दैनन्- अब के हुँदैछ। के हुनेवाला छ? यो कुरा बाबा सिवाय कसैले बुझाउन सक्दैन। पुरानो दुनियाँको विनाश हुनु छ र नयाँ दुनियाँको स्थापना पनि गुप्त रूपमा भइरहेको छ।

तिमी बच्चाहरूलाई भनिन्छ नै गुप्त योद्धा। कसैले कहाँ बुझ्छन् र- तिमीहरूले लडाइँ गरिरहेका छौ? तिम्रो लडाइँ हो नै ५ विकारसँग। सबैलाई भन्छौ- पवित्र बनों। एक बाबाका सन्तान हौ नि। प्रजापिता ब्रह्माका बच्चाहरू त सबै भाइ-बहिनी भए नि। सम्झाउने धेरै युक्ति चाहिन्छ। प्रजापिता ब्रह्माका त धेरै बच्चाहरू छन्, एक मात्र त होइन। नाम नै छ प्रजापिता। लौकिक पितालाई कहिल्यै प्रजापिता भनिदैन। ब्रह्मा प्रजापिता हुन् त्यसैले उनका सबै बच्चाहरू आपसमा भाइ-बहिनी, ब्रह्माकुमार-कुमारीहरू भए नि। तर बुझ्दैनन्। मानौं पत्थर बुद्धि छन्, बुझ्ने कोसिस पनि गर्दैनन्। प्रजापिता ब्रह्माका बच्चाहरू भाइ-बहिनी भए। विकारमा त जान सक्दैनन्। तिम्रो बोर्डमा पनि प्रजापिता शब्द लेख्न धेरै आवश्यक छ। यो शब्द त अवश्य राख्नुपर्छ। केवल ब्रह्मा लेख्नाले यति जोडदार हुँदैन। त्यसैले बोर्डमा पनि सही शब्द लेखेर सुधारनुपर्छ। यो हो धेरै आवश्यक शब्द। ब्रह्मा नाम त स्त्रीको पनि हुन्छ। लेख्ने नाम नै सकिएका छन्, त्यसैले पुरुषको नाम स्त्रीमा राखिदिन्छन्। यति नाम ल्याऊन् कहाँबाट! हो त सबै ड्रामा योजना अनुसार। बाबाको वफादार, आज्ञाकारी बन्नु कुनै सामान्य कुरा (सानी आमाको घर) होइन। बाबा र दादा दुवै सँगै हुनुहुन्छ नि। बुझ्न सक्दैनन् को हुनुहुन्छ? त्यसैले शिवबाबा भन्नुहुन्छ- मेरो आज्ञालाई पनि बुझ्न सक्दैनन्। उल्टो भन्नू या सुल्टो, तिमीले सम्झौ शिवबाबाले नै भन्नु भएको हो। त्यसको जिम्मेवार बाबा हुनुहुन्छ। यिनको निर्देशनमा चल्दा कुनै नोक्सान भयो भने पनि जिम्मेवार उहाँ भएकाले, उहाँले सबै ठीक गरिदिनुहुन्छ। शिवबाबाको नै सम्झेर चल्नू भने तिमी धेरै उन्नति हुन्छ। तर मुश्किलले कसैले बुझ्छ। कोही फेरि आफ्नै मतमा चलिरहन्छन्। बाबा कति टाढाबाट आउनु हुन्छ तिमी

बच्चाहरूलाई निर्देशन दिन, सम्झाउन। अरु कसैसँग यो आध्यात्मिक ज्ञान त छँदै छैन। सारा दिन यो चिन्तन चल्यो— के लेखौं जुन मनुष्यले बुझ्नु! यस्ता यस्ता सरल शब्द लेख्नुपर्छ जसमा मनुष्यहरूको दृष्टि परोस्। तिमीले यसरी सम्झाऊ, कसैले प्रश्न सोध्ने आवश्यकता नै नपरोस्। भन, बाबा भन्नुहुन्छ— आफूलाई आत्मा सम्झेर मलाई याद गर्यौं भने सबै दुःख दूर हुन्छ। जो राम्रोसँग यादमा रहन्छन् उनैले उच्च पद पाउँछन्। यो त सेकेण्डको कुरा हो। मनुष्यले के-के सोधिरहन्छन्— तिमीले केही पनि नबताऊ। भन, धेरै सोध्नु पर्दैन। पहिला एउटा कुरा निश्चय गर्नुहोस्, प्रश्नको धेरै जंगलमा जानाले फेरि निस्कने मार्ग मिल्दैन। जस्तै कुहिरोमा मनुष्य अलमलिए भने फेरि निस्कन सक्दैनन्, यो पनि यस्तै हो। मनुष्य कहाँबाट कहाँ मायातिर जान्छन्। त्यसैले पहिला सबैलाई एउटै कुरा बताऊ— तपाईं त अविनाशी आत्मा हुनुहुन्छ। बाबा पनि अविनाशी हुनुहुन्छ, पतित-पावन हुनुहुन्छ। तपाईं पतित हुनुहुन्छ। अब या त घर जानु छ या नयाँ दुनियाँमा। पुरानो दुनियाँमा अन्तिमसम्म आइरहन्छन्। जसले पूरा पढ्दैन ऊ त अवश्य अन्तिममा आउँछ। हिसाब कति स्पष्ट छ, फेरि पढाइबाट पनि बुझिन्छ पहिला को जान्छ? विद्यालयमा पनि निशानी देखाउँछन् नि। दौडेर हातले छोएर आऊ। पहिलो नम्बरलाई इनाम मिल्छ। यो हो बेहदको कुरा। बेहदको इनाम मिल्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— यादको यात्रामा रहने गर। दैवी गुण धारण गर्नु छ। सर्वगुण सम्पन्न यहाँ बन्नु छ। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— चाट राख। यादको यात्राको पनि चाट राख्यौं भने थाहा हुन्छ— हामी फाइदामा छौं या घाटामा? तर बच्चाहरूले चाट राख्दैनन्। बाबाले भन्नुहुन्छ— तर बच्चाहरूले गर्दैनन्। धेरै कमले गर्छन् त्यसैले माला पनि कति थोरैको नै हुन्छ। ८ ले विशेष छात्रवृत्ति लिन्छन् फेरि १०८ प्लसमा रहन्छन् नि। प्लसमा को जान्छन्? बादशाहहरू र रानीहरू। धेरै कम मात्रै फरक हुन्छ।

त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— पहिला आफूलाई आत्मा सम्झ र बाबालाई याद गर— यही हो यादको यात्रा। केवल यही बाबाको सन्देश दिनु छ। बक्-बक् गर्ने आवश्यकता छैन, मनमनाभव। देहका सबै सम्बन्ध छोडेर पुरानो दुनियाँमा सबैलाई बुद्धिद्वारा त्याग गर्नु छ किनकि अब फर्केर जानु छ, अशरीरी बन्नु छ। यहाँ बाबाले याद दिलाउनु हुन्छ फेरि सारा दिनमा बिल्कुल याद पनि गर्दैनन्, श्रीमत्तमा चल्दैनन्। बुद्धिमा बस्दैन। बाबा भन्नुहुन्छ— नयाँ दुनियाँमा जानु छ भने तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्नु छ। बाबाले हामीलाई राज्य-भाग्य दिनु भयो, हामीले फेरि यसरी गुमायौं, ८४ जन्म लियो। लाखौं वर्षको कुरा होइन, धेरै बच्चाहरूले बाबालाई नजान्नाको कारण धेरै प्रश्न सोधिरहन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— पहिला म एकलाई याद गर्यौं भने पाप कट्छ र दैवी गुण धारण गर्यौं भने देवता बन्छौं, अरु केही सोध्न आवश्यक छैन। बाबालाई नचिन्नाले बक्-बक् गरेर स्वयं पनि अलमलिन्छन् फेरि दिक्क हुन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— पहिला एक बाबालाई चिनेपछि सबैथोक जान्दछौं। मद्वारा मलाई जानेपछि तिमीले सबैथोक जान्दछौं। बाँकी जान्नु पर्ने केही रहँदैन। त्यसैले ७ दिन राखिन्छ। ७ दिनमा धेरै बुझ्न सक्छन्। तर बुझ्नेहरू नम्बरवार हुन्छन्। कसैले त केही पनि बुझ्दैनन्। उनीहरू के राजा-रानी बन्छन्? एकजना माथि राजाई गर्छन् र? हरेकले आफ्ना प्रजा बनाउनु छ। धेरै समय व्यर्थमा गुमाउँछन्। बाबा त भन्नुहुन्छ— यी त बिचरा हुन्। जति उच्च पदवाला हुन्, तर बाबालाई थाहा छ— यो त सबैथोक माटोमा मिल्नु छ। बाँकी थोरै समय छ। विनाशकाले विपरीत बुद्धिवालाको त विनाश हुनु छ। हामी आत्माहरूको प्रीत बुद्धि कति छ, त्यो त बुझ्न सक्छन्। कसैले भन्छन्— एक-दुई घण्टा याद रहन्छ! के लौकिक पितासँग तिमीले एक-दुई घण्टा प्रीत राख्छौ र? सारा दिन बाबा-बाबा भनिरहन्छौ। यहाँ भन्न त बाबा-बाबा भन्छन् तर हड्डी (गहिरो) प्रीत कहाँ छ र! बारम्बार भन्नुहुन्छ— शिवबाबालाई याद गरिराख। यथार्थ याद गर्नु छ। चलाखी चल्न सक्दैन। धेरै छन् जसले भन्छन्— म त शिवबाबालाई धेरै याद गर्छु फेरि त उड्नु पर्ने हो। बाबा बस्, म त जान्छु सेवामा, धेरैको कल्याण गर्न। जति धेरैलाई पैगाम दिन्छौ, त्यति यादमा रहन्छौ। धेरै बच्चीहरूले भन्छन्— बन्धन छ। अरे, बन्धन त सारा दुनियाँलाई छ, बन्धनलाई युक्तिले काट्नु पर्छ। युक्तिहरू धेरै छन्। सम्झ भोली मर्यौं भने फेरि बच्चाहरू कसले सम्हाल्छ? अवश्य कोही न कोही सम्हाल्नेवाला निस्कन्छ। अज्ञान कालमा त अर्को विवाह गर्छन्। यस समयमा त विवाह पनि समस्या हो। कसैलाई थोरै पैसा दिएर भन— बच्चाहरूको सम्हाल गर। तिम्रो यो मरजीवा जन्म हो नि। जीवन छँदै मर्यौ, फेरि पछि कसले सम्हाल्छ? अवश्य नर्स राख्नुपर्छ। पैसाले के हुन सक्दैन? बन्धनमुक्त अवश्य बन्नु छ। सेवाको सोख हुने आफैं भाग्छन्। दुनियाँबाट मरिसक्यौ नि। यहाँ त बाबा भन्नुहुन्छ— मित्र-सम्बन्धी आदिको पनि उद्धार गर। सबैलाई पैगाम दिनु छ— मनमनाभवको ताकि तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्नु। यो बाबाले नै भन्नुहुन्छ, अरु त माथिबाट आउँछन्। उनका प्रजा पनि उनको पछि आइरहन्छन्। जस्तै क्राइस्टले सबैलाई तल लिएर आउँछन्। तल पाट खेल्दा-खेल्दा जब अशान्त हुन्छन् अनि भन्छन्— हामीलाई शान्ति चाहियो। बसेका त

थिए शान्तिमा। फेरि धर्म स्थापकको पछि आउनु पर्छ। फेरि भन्छन्- हे पतित-पावन आउनुहोस्। कस्तो खेल बनेको छ। उनीहरूले अन्त्यमा आएर लक्ष्य लिन्छन्। बच्चाहरूले साक्षात्कार गरेका छन्। आएर मनमनाभवको लक्ष्य लिन्छन्। अहिले तिमी भिखारीबाट राजकुमार बन्छौ। यस समयमा जो धनवाने छ, ऊ भिखारी बन्छ। आश्चर्य छ। यस खेललाई थोरै पनि कसैले जान्दैन। सारा राजधानी स्थापना भइरहेको छ। कोही त गरिब पनि बन्छन् नि। यो धेरै दूरदर्शी बुद्धिले बुझ्ने कुरा हो। अन्त्यमा सबै साक्षात्कार हुन्छ- हामी कसरी ट्रांसफर हुन्छौं। तिमीले पढ्छौ, नयाँ दुनियाँको लागि। अहिले छौ संगममा। पढेर पास गर्छौं अनि दैवी कुलमा जान्छौ। अहिले ब्राह्मण कुलमा छौ। यो कुरा कसैले बुझ्न सक्दैन। भगवानले पढाउनु हुन्छ, थोरै पनि कसको बुद्धिमा बस्दैन। निराकार भगवान अवश्य आउनु हुन्छ नि। यो ड्रामा धेरै अद्भुत बनेको छ, यसलाई तिमीले जानेका छौ, पार्ट खेलिरहेका छौ। त्रिमूर्तिको चित्रमा पनि सम्झाउनु पर्छ- ब्रह्माद्वारा स्थापना। विनाश त स्वतः हुनु नै छ। केवल नाम राखिदिएका छन्। ड्रामा यस्तो पनि बनेको छ। मुख्य कुरा हो- आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर्यौ भने खिया उत्रिन्छ। विद्यालयमा जति राम्रोसँग पढ्छन्, त्यति धेरै आमदानी हुन्छ। तिमीलाई २१ जन्मको लागि स्वास्थ्य, सम्पत्ति मिल्छ, कम कुरा हो र? यहाँ सम्पत्ति त छ तर समय हुँदैन, जुन छोरा-नातिले खान पाऊन्। बाबाले सबैथोक यस सेवामा लगाइदिए त्यसैले कति जम्मा भयो। सबैको कहाँ जम्मा हुन्छ र! यति लखपति छन्, पैसा काममा आउँदैन। बाबाले लिनु नै हुन्न, जुन फेरि दिन परोस्। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) बन्धन काट्ने युक्ति रच्नु पर्छ। दिलदेखि बाबासँग प्रीत राख्नु पर्छ। सबैलाई बाबाको पैगाम दिएर सबैको कल्याण गर्नु पर्छ।

२) दूरदर्शी बुद्धिद्वारा यस बेहदको खेललाई बुझ्नु छ। भिखारीबाट राजकुमार बन्नको लागि पढाइमा पूरा ध्यान दिनु छ। यादको सच्चा-सच्चा चार्ट राख्नु छ।

वरदान:- सत्यताको आधारमा एक बाबालाई प्रत्यक्ष गर्ने, निर्भय अथोरिटी स्वरूप भव सत्यता नै प्रत्यक्षताको आधार हो। बाबालाई प्रत्यक्ष गर्नको लागि निर्भय र अथोरिटी स्वरूप बनेर बोल, संकोचले होइन। जब अनेक मतवालाकेवल एक कुरालाई मान्नेछन्- हामी सबैको पिता एक हुनुहुन्छ र उहाँले अब कार्य गर्दै हुनुहुन्छ, हामी सबै एकका सन्तान एक हौं र यो नै यथार्थ हो... तब विजयको झण्डा फहराउँछ। यही संकल्प लिएर मुक्तिधाम जान्छन् र फेरि जब आफ्नो-आफ्नो पार्ट खेलन आउँछन् तब पहिला यही संस्कार इमर्ज हुन्छ- भगवान् एक हुनुहुन्छ। यो स्वर्णिम युगको स्मृति हो।

स्लोगन:- सहन गर्नु नै स्वयंको शक्ति रूपलाई प्रत्यक्ष गर्नु हो।